

Σὲ παραθύριν ἀψηλὸ μὲ σίδερα φραγμένο
 Κόρη μαργαροτράχηλη, κόρη ἀλυσσοπλεμμένη,
 Πλουμίζει βούργια ξακουστὴ στὰ πέρατα τοῦ Κόσμου:

Κι' ἔχει σὲ λίμνη ἀπέραντη πολύκουπες βαρκοῦλες
 Μὲ τὰ πανιά τὰ κάτασπρα μεσοκατεβασμένα
 Κι' ἔχει καὶ μιὰ μὲ τὰ πανιά μ' ἀέρα φουσκομένα
 Καὶ νηὸ πανώρηο νὰ βάστῃ στὴν ἄκρη τὸ τιμόνι
 Καὶ κόρη γαϊτανόφρυδη κοντὰ του καθισμένη.
 Θωροῦν κι' οἱ δυὸ τὰ πέλαγα, ποῦν' ἄσπρα σὰν τὸ γάλα
 Καὶ τὸ βαθὺ τὸν οὐρανὸν ὅπου τὰ σμίγει πέρα.

ΚΩΣΤΗΣ Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

ΧΥΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγῇ
 Πόσο μὲ φοβίζει ἓνα ἄεράκι,
 Ὅπου παίρνει καὶ φυσᾷ γλυκειὰ πνοὴ
 Γύρω στὸ κλειστὸ σπιτάκι.

Ἦθελα νὰ γνῶριζα σὰν τι
 Θὲ νὰ μᾶκαμε νὰ νοιώσω ἓνα χεράκι
 Στις ἀρχὲς ποῦ θὲ νὰν τῶπαιρνα πνοὴ
 Καὶ ποῦ θ' ἄσβηνε στὸ μάγουλο χαϊδάκι!